

SZERKESZTŐI IRODA:

Belmagyar-utca végén (Máriaffy-ház) a hová a lap szellemi részét illető közlemények címzendők.

Az „ELLENZÉK” előfizetési díja:

Egész évre 16 frt v. 32 korona. Negyedévre 4 frt v. 8 korona.
Félévre 8 frt v. 16 korona. 1 hónapra 1 frt 50 kr. v. 3 korona.

Egyes szám ára 5 kr., vagy 10 fillér.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Telefon sz.: 9.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Telefon sz.: 9.

Nyilvántartási cikkek: garmond sora után 20 krajczár fizetendő.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik szám.

Egy négyszög centiméternyi tér ára 4 krajczár. Gyárosok kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek.

Reklam sora 1 forint.

Bélyeg-illeték minden hirdetés után 30 kr.

Hivatalos közlemények sora: 5 forint.

Erkölcsi sülyedés.

Nyugtalanító hírekről értesít a sajtó mind egyre. Alig végződik az egyik „eset”, nyomban követi a másik. Az emberek óráról-órára belebotorkáznak a büntetőtörvény valamelyik tilalmába.

Mintha nagy erkölcsi válságok hullámai borítanának el. Mintha a rothadás lépést tartana a század nagy tálmányával s villamos uton terjeszkednék: olyan rohamos apusztítás.

Ezelőtt, nem is nagyon régen, az intelligens ember csak párbaj, vagy csak sajtóvétség miatt került a büntető bíróság elé. Iskolázott ember nem igen követett el czégyezés bünt. A jellemző visszatartotta ilyesmitől; az életmód pedig nem hajtotta ilyesmibe. A haszonlesésből származó bűnök inkább csak a társadalmi osztályok kevésbé művelt fokozataiból szedték adataikat.

Mamár „nulla dies sine linea”. A botrány krónika rovatában előkelő helyet kezd elfoglalni az „írás tudók” osztálya. Országgyűlési képviselő, főispán, alispán, reudörkapitány, orvos, mérnök, miniszteri titkár, jószágigazgató, törvénytörvénybíró és más hasonló állású egyén rendszeresen kezd székelni a sasoktól, hamisítók, csalók, repelni a sasoktól, hamisítók, csalók, tolvajok, méregkeverők sőtét lajstromában. Némelyik menekül a börtöntől — mivel idejében átszökik a tengeren. A másik menekül, mert nagygyűlési barátai révén megkapta a paralízis progressívát. A harmadik menekül az öngyilkosság útján. Némelyik fölmentődik bizonyítékok elégtelensége miatt. Szomorú mentség. Sokan a börtönben ülnek.

Megdöbbentő névsort írhatnánk ide. Csúpnak a budapestiekből is hosszú lajstrom telne be. Hát az egész ország! Ki merészelne arra vállalkozni, hogy mérőnyjével lebecsülje a társadalom mélységeit. Egy kutasvizsgálatot ejteni meg, miként az ártézi kutatók, meg tudni, hogy melyik réteg minő geológiai képletet rejt magában. Mi van a felszínen? Mi van alább? Mi van legalább? Kétségbeesett eredmények jutnának napfényre.

Ugy néz ki, hogy a vérkeringés sehol sem egészséges. Az erkölcsi szenvedés bomlási tünetei mutatkoznak mindenfelé. Változó nyargalás főbírák, kétes existenciájú képviselők, czimeres jadataposók havanna szivarral, előkelő kényelem ismeretlen pénzforrásokból,

hazárdjáték közpénzekkel — minden-napi történet. A kik teszik, azokkal kez fogunk. Pajtáskodunk. Együtt mulatunk.

Senki sem kényes. A ki válogatós: azt könnyen megszólják, mint rossz modoru embert. Ha tulszigoru: tessék visszahúzódni saját barlangjába és legyen belőle morgolódo medve. „A karaván halad”, mondta a cinizmus főmestere. Mi, kuvasz kutyák ugatunk. Még mindig komolyan vesszük a házörzés kötelességét.

Polgári önérték, egyéni függetlenség, egyszerűség az életrendben, büszkeség a munkában, megnyugvás a helyzetben, csak elvétve, igen ritkán található.

De annál több az illegetim vágy, a jogosulatlan ambíció, a tiltott élvezet, az erő meghaladó költelekezés, a vagyonhajhászás munka nélkül. Ezek a vonások maholnap jellemző ismertetői lesznek társadalmunknak.

Ki a hibás?

Hát ki a hibás egy hajótörésnél?

Ki a hibás, ha dögvész pusztít végig az országon? Ha szörványos volna a baj: individualizálni lehetne. De a bajnak epidemikus természete van. Ez nem egy magában álló párbaj a bíró és a bűnös között, hanem egy általános, nagy hadjárat az erkölcsi rend és a társadalmi rothadás között.

Ki hát a hibás?

Senki és mindenki. Az egész organizmus. A tanácsterem, a szalon, a hatalom, az igazgatás, az irodalom, a rendőrség, — szóval az egész fejlődés, a maga sikereivel, engedékenységgel, divatjával, történetével, felfogásával, ítéleteivel és pártoskodásával. Kéz kez mos. Ha piszok marad valamelyik hajlásban, valamelyik köröm alatt: melyik ujj, melyik tenyér a hibás? Talán a víz? Talán a szappan? Talán mindegyik együttvéve?

A tanult gépész a gépezetnek egymásba kapaszkodó kerekéből, melyek az erőviszonyok hatása alatt hajtják, forgatják, tolják, feszítik, emelik és süllyeszti az alkatrészeket: ki tudja választani azokat a fogakat, melyek a munka rendjében fennakadásokat, zavarokat, veszélyeket idéznek elő.

Meglehet-e ugyanezt tenni a társadalmi gépezettel? Mert tény, hogy itt sok kerék hibás. Egyiket rozsdá marja, másik elkopott, harmadik megrepedt. Ám, ez a gépezet nem mechanikus mű. Ennek a dinamikájáról nem tud pontos

jegyzéket adni az erőmérő. Melegségi fokáról, biztonsági szellentyűről, a kerek egymáshoz való viszonyáról nincs számtani biztosságunk.

Miért? Azért, mert itt nem kiszámított, tervszerint berendezett, mesterségesen előidézett erők működnek, hanem a népleléknek láthatatlan, megfoghatatlan és mérhetetlen ereje. Az embermilliók vágya, munkája, szenvedélye, reménye, kétségbeesése, csalódása, éhsége, dolyfe, kapaszkodása, gyűlölete, hasonlósága, nyomora, tehetsége és ostobasága folytatja itt a munkát. Ki tudná e sokféle erő sokféle hatását pontos számításba venni s megkapni az összefüggést az okok és okozatok, a hatások és eredmények között?

Mi házörző kutyák, látjuk a veszélyt és ugatunk. Mi okozza az általános rothadást, mely elsüllyedéssel fenyeget — ezt a szennyrádatot, mely maholnap megfullaszt: megmondani nem tudjuk. De az eredmény, mely a büntető bíróságok előtt mutatkozik, megdöbben és óhajta kell remélnünk egy ujászületést.

Bartha Miklós.

Az oláhok mozgolódása.

Kolozsvár, febr. 1.

A legutóbbi napilapok közölték azt a gyilkolásra felhívó förmérvényt, a melyet az oláhországi liga brassói piskos ügynökei utján az erdélyi oláh nép közt szétosztattak s őket ezzel az erdélyi magyarság ellen tette hívniszándékozott. A Petru Maior-egylet tagjainak vigyázatlanságából a dolog napfényre került s a budapesti rendőrségnek sikerült Brassóban és Hétfaluban csaknem 3000 példányt elkoboznia. Tudomásunk szerint a hétfalusi oláh pópák közül többen a sajtóvilág illatjától megijedve, falujukból elmenekülve, valahol Szinajában vagy Bukarestben ünnepelték magukat, mint a szent ügy, a nagy Dákórománia elméjének legújabb mártírjai s lelkiüknek teljes gyűlöletével igyekeznek ott a magyar szarnokságról képeket festeni... hamis színekkel.

Szomorú dolog ez ránk, magyar nemzetre nézve, s még szomorubb az, hogy abban a megyében, hol a nemzetiségi velleitások közt az állam tekintélyét, a magyar nemzet szuverenitását kellene a folyton mozgolódó, bár velünk egyenlő jogokat élvező nemzetiségekkel éreztetni, ott fordulnak elő ezek a hazaelleses tüntetések.

Ha Brassó megye népvizonyait vizsgáljuk, bátran kimondhatjuk ítéletünket, hogy

legkedvezőbb helyzetben a szászok, azután az oláhok s végül a magyarok vannak.

És mégis mit látunk? A szász hölgyek Bécsbe rándulnak a császár kegyes jóindulatáért, az oláhok vezetői meg az őket fizető és érték fárado, különben tisztességes oláh nép félrevezetésében, alkotmányosértó gaztettek felidézésében keresik kedvüket.

Pedig az 1848. és 1849-iki események, a midőn a megye magyar lakossága az oláhok gyilkolási és öldöklési által megtizedeltetett, intő példakul szolgálhatnának arra nézve, hogy hol szűnik meg bárkivel szemben is a méltányosság, engedékenység határa.

A Bukaresttel szakadatlan kapcsolatban álló csekély műveltségű, szegény szellemi javakkal, de anyagiakkal bőven ellátott pápasereg Magyarországot annak, a mi, nem ismeri el, s téves tanokkal elárasztott szive Dákórománia eszméjéért dobog. Brassó megye az, a melynek oláh intelligenciája — voltak abban állami tisztviselők is — gyermekeiket nem a magyar, hanem oláh egyetemre küldik, tovább: kiképzés és életpálya választás végett. Szólják-e a pópák szolgálatában álló oláh tanítókról, kiknek szavuk nincs s eszközei, alantas végrehajtói a magasabb rendeltetnek? Fölblesleges.

Az a politikai helyzet, a mi ma Brassó megyében van, az országra nem érdemletes. Brassó városa és környéke legalkalmasabb gyűlöhelye az agitátoroknak, s meglehetősen magválnak, a melyeket ha csirájukban el nem fojtanak, terebélyes fákká növekednek s gyűlölmöcsökkel megmetyélezik a még elég józan oláh nép lelket — szívét.

Az a közigazgatás, a mi ma Brassó vármegyében folyik, eredményeket felmutatni nem tud: alkudozásokkal, engedékenységgel sokra nem megyünk. Az a tanügyi felügyelet, a melyvel az oláh tanítók és tanárok működését ellenőriztetjük, célra nem vezet: ünnepélyes szertartás, de nem a valódi állapotok, a létező bajok felismerésére vezető módja az állam befolyása érvényesítésének.

A magyar állam törvényei minden honpolgárt egyaránt köteleznek, hogy törvényeket tartassuk velük tiszteletben s a ki azok ellen vét, azok erejével — sajátuk le kiméletlenül.

A Fortuna közgyűlése.

Budapest, jan. 31.

Élénk érdeklődés mellett tartotta meg ma délután — írja az E. H. — a szomorú hírnévre jutott Fortuna aranybánya részvénytársaság közgyűlését. A társulatnak két angol igazgatója ugyanis megszökött, magával vitte a részvényesek pénzének jelentékeny részét. Bűnvádi pert is indítottak a károsult részvényesek az alapítók ellen.

tette és a tulajdonosát rendkívül jó pártinak. És azon kívül, Gerard Gervase nagyon szép és előkelő modoru férfi volt. — Smith Dicky gyakran mondta, hogy mily bosszantó, hogy egy férfi anyit előnyben részesíthet, mint Gervase és mert gazdag volt, legalább rutnak kellett volna lenni, vagy azon tulajdonságok nélkül lenni, melyek őt mindenki előtt kedvessé tették.

A Mannersék ebédjéről Gervase vitte Smith Dickyt háza. A Smithék háza Gerard-udvar és Combe Manor között állott és Dicky örömmel fogadta el Gervasenak azt az ajánlatát, hogy a kocsiján haza viszi. — Gervase nem hozott magával lovászát; a két férfi egyedül volt. Az éjszaka volt és a kocsi lámpák felett levő sötétségben a szivarjuk vége fénylett.

— Ah, Gerard, te szerencsés fickó vagy! mondá Dicky sóhajta.

— Az vagyok?

— Igen; neked mindened van, a mi kívánatos, — szépséged, vagyonod és mindened.

— Oh, igazán? Eredj a manóba!

— Igen, igen, mindened van és Dicky ismét sóhajtott. És most azt hiszem, hogy Carslake Stellát akarod elvenni.

— Miből gondolod?

— Fiam, látom a szeméidből. Én azt gondoltam, hogy Stella éppen nekem való feleség volna és a pénze nagyon jól fogott volna.

— Én nem vagyok Carslake kisasszonynak a jegyese.

— Tudom, de házassági ajánlatot szándékozol neki tenni.

Az ilyen szegény koldusoknak, a milyen én vagyok, félre kell állani, midőn te lépsz a sorompóba.

— Ej boldonság!

Az igazgatósági jelentés a többek közt így szól:

„A külföldi pénzügyi művelete azonban, mint rendesen, tetemes időt vett igénybe és időközben történt az, hogy egyes részvényesek túrelmüket veszítve, az alapítók ellen bűnvádi feljelentést tettek, mely feljelentés, illetve feljelentések, következménye az lett, hogy a külföldi tőke tárgyalásait Hammond Ed-dal megszakította és kötelezettségének nem tett eleget, illetve nem vehette át részvényeit.

Az igazgatóság feladatát tehát az képezte, hogy a részvényesek másodlagos elhelyezése által valósítsa meg a társaságról terjesztett rossz hírek, melyek a múlt év folyamán lehetetlenné tették minden pénzügyi műveletet.

A bűnvádi eljárásra vonatkozólag bajtunk, hogy a vizsgálat még mindig folyamatban van, s bizalommal tekintünk a bírói döntés elé, mert az igazgatóság, mint ilyen, sem a törvények, sem a részvényesek érdekei ellen nem vétett.

A mi magát a tervbe vett pénzügyi műveletet illeti, megemlítjük, hogy időközben egy külföldi pénzesorporttal léptünk érintkezésbe és a tárgyalások jelenlegi kedvező folyamata azon reményre jogosít, hogy a csoport átveszi a Hammond-féle kötelezettséget és rendelkezésünkre bocsátja a szükséges tőkét, mely a bánya üzembeviteléhez szükséges.

Nem az anyagi eredmény, hanem az érdemletes tény szempontjából kiemeljük, hogy dacára minden lényeges segédességek hiányának és a legkisebb mérvű munkálkodásnak, aranytermelés ezúján 614 frt 98 krajczár tényleges bevételt értünk el, a mit fontosnak tartunk azért is, mivel ezáltal megcáfoltat nyer azon felmerült állítás, mintha bányánk aranyat egyáltalán nem tartalmazna.

Jelentésünk általános részét befejezve, foglalkoznunk kell társaságunk volt alapítóival Langermann James és Hammond Ed. P. T. igazgatósági tagokkal is.

E tekintetben kizárólag a részvénytársaság álláspontjára helyezkedünk és ez oknál fogva, mivel előbb nevezett a bánya vételár czimén kapott részvényei egy részének értékelése után külföldre távozott és a társaság ügyeit iránt megszünt érdeklődni, mivel továbbá Hammond Ed. igazgatósági tag elválasztott kötelezettségének nem felelt meg és mindkét igazgatósági tag eljárása sokban hozzájárult a társaság diszkreditálásához, mindezeknél fogva az igazgatóság indítja érzi magát azt javasolni a t. közgyűlésnek, hogy nevezett igazgatósági tagok mozdításának el ezen állásukból és helyökből oly részvényesek választassanak, kik vállalva a jelenlegi igazgatósággal, komoly feladatul tűzik ki a társaság ügyeinek rendezését.”

A felügyelő bizottság azt javasolja, hogy a közgyűlés fogadjja el az igazgatóság ama javaslatát, hogy ez alkalommal ne adassék osztalék s az igazgatóságnak a felmentvény megadásak.

A gyűlésen, melyre hírlapudósítókak nem bocsátottak be, Boér Béla elnökölt.

A jelentéshez Vázsonyi Vilmos dr. szóltott elsőnek, úgy saját személyében, mint

— Az bizony nem boldonság. Azonban szavamra mondom Gerard, nem bizonyos, ha vajjon nem érzem e magamat megkönynyebbülve! Carslake Stellától nagyon jó feleség lesz, és öregem, én szerencsét kívánok neked; és elvégre is, a szabadság a legdrágább kincs a férfinak; és én nem vagyok egyetlenegy fiam, sem olyan birtoknak a tulajdonosa, a milyen Gerard Udvar.

Smith Dicky elhallgatott míg egy új szivarra gyujtott.

— Igen, Gerard, én a tért átengedem neked; én nem gondolom, hogy valaha komolyan vettem volna a dolgot. Az éneklése nem tetszene nekem, sértene az idegeimet; nem hiszem, hogy adalt neki ajánlanám; De különben is fiam, ne vedd szerelmnek, egy előnyöm van felett, az észbeli tehetségben; és Stella, ehé! — nem eszes.

Gervase nevetett.

— Gervase, én egész életedben ösmerlek tégedet; és ő épen neked való, és én igazi atyai modorban elmondhatom „Az Ég áldása legyen rajtatok édes gyermekeim!”

— Dicky, te nagyon gyorsan ugrasz a következtetésekre.

Smith Richárdot mindig „Dickynek” szólították.

— Nem én, édes fiam; de a szemeimet nyitva tartom. Itt a házam. Köszönöm, hogy elhoztál!

— Holnap látunk a vadászaton?

— Ha van olyan lovam, melynek mind a négy lába használható, ott leszek.

— Én kölcsönözhetek neked egy jó háts lovat.

— Köszönöm, nem kell; azt gondolom, hogy holnapra les: egy gabém. Majd más alkalommal elkérem a tiedet.

(Folytatása következik.)

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZÁJA.

1898. Február 1.

Nitáért.

— Angol regény. —

King E.-től, az Angela írójától.

Fordította: Amica.

VI.

(Folytatás.)

(15)

— Zultán? — Igen, ő jó fő.

Carslake kisasszonyhoz beszélni kemény munka volt; ő soha sem pendített meg tárgyat és ámbár folytonosan mosolygott, Gervasenak az volt a gyanuja, hogy legkevésbé sem érdeklődött az iránt, amint ő beszélt. Smith Dicky a vele való társalgásban soha sem felejtett ki a tárgyból, és Gervase bizonyosra vette, hogy Stella jól találta magát Dickyvel: Gervase elhatározta, hogy nem engedí magát Smith Dickyvel legyőztetni; tehát elcsitította az esztét, és minden társalgási tárgyat megpróbált, a mire gondolni tudott. Egyik tárgyat a másik után ejtette el. Azonban, Stela a folytonosan mosolygott rá és elég világosan kimutatta, hogy őtől, hogy az ő oldalán mellett van, és ott maradhat a meddig neki tetszik — de neki nem volt semmi mondani valója.

Egy idő múlva Gerard felhagyott a szellemi erőfeszítéssel, és eszedesen ült mellette, egy leányunk az énekét hallgatva. — Lopva a Stella profilját nézte, a mint az nyugodt mosollyal az ajkain, a karos székében hátra volt dőve. Jó profil volt — egyenlő vonások és jó szabású ajkak; profilban a zemeiket nem lehetett látni és a pillásléleg

hosszuk, habár világosak voltak. Igen ez volt a sorsa — bizonyos volt.

— Nem de, csinos dal? mondá Stella, midőn az egyik énekes bevégezte.

— Nagyon, válaszolá Gervase; ámbár egy hangot sem hallott.

És most nekem kell énekelni; a néném intett már, hogy én következem.

Stella felállott, kirázta az uszályát, és áthaladt a szobán, Gervasétól kísérvé. Az ifjú sóhajtott, amint követte; ősmerte énekeinek a fülhasogató élességét, és ámbár ő nem tartotta magát zeneértőnek, de azért még sem szerette a hamis hangokat hallani.

— Midőn Gerardnak lesz, nem engedem meg neki, hogy ilyen bolondot csináljon magából, — mondá magában, a mint a kőta lapjait forgatta, és egyik éles sikoltás a másikat követte.

Smith Dicky el volt ragadtatva az előadás által. És kérdezte, hogy Carslake kisasszony lesz szíves ismét énekelni?

Carslake kisasszony kész volt azt tenni.

Gervase csodálkozott, hogy Smith Dicky, hogy volt képes oly orezatlan modorban hazudni, mert a dohányszó szobában gyakran hallotta őtet a Carslake kisasszony éneklése ellen kikelni. Dicky maga jó zenész volt; és a jó éneket tudta méltányolni. De Carslake kisasszony gazdag volt, és Dicky szegény volt, a mi nagy különbséget csinált.

— Most egy kis dalt írok. Megengedi hogy magának ajánljam? — kérdé Dicky, midőn Stella a második dalt bevégezte.

— Minden bizonnyal.

— Köszönöm — ez olyan jó magától!

És az a dal pompásan fog találni a maga édes hangjával és tőkéletes stílus éneklésével.

Gervase észrevette azt a mosolyt, mely a Dicky szavaira a jelenlevők ajkain körutat tett. — Stellán kívül mindenki hallotta

valamikor Dickynek az őszinte véleményét az éneke feől.

Milyen határtalan szemtelensége van annak a fickónak! Gervase szerette volna kidobni a szobából, a miért olyan bolondot csinált abból a leányból. És Stella, az őszintén határtalan együgyűségben, minden hízalást oly könnyedén és kétséggel fogadott el! — Gervase feltette magában, hogy ötlet Smith Dicky ellen figyelmeztetnie kell.

— Tetszik magának Smith Dicky? kérdé tőle, a mint a zongora mellől felállott és az előbbi helyére visszament.

— Igen, volt a válasz, és ugyan csak élénk tekintet vetett az ifjura, vajjon, gondolá, féltékeny kezd lenni?

— Ő nem egészen őszinte — folytatá Gervase.

— Valóban?

Egyet mond és mást gondol.

— Én nem sokat gondolok vele. Tudja a Smithék nagyon szegények. És ő olyan hivány gebéken lovagol.

Gervase elhallgatott; ő a szegénységet nem tartotta oknak arra, hogy valakit ne szeressenek, és világos volt előtte, hogy Carslake kisasszony nem értette meg a cselzátát. De érthetőbben nem fejezhette ki magát, tehát megváltoztatta a tárgyát.

— Holnap reggel jön a Neetre?

— Igen. Reménytem, hogy jó időnk lesz.

— Jelenleg jönnek ígérkeznek. Melyik lovon fog ülni?

— A Szelimen; Zultán hetekig nem lesz alkalmas a vadászatra.

Carslake kisasszonynak most már nem volt több mondani valója. Azt képzelve, hogy Gerard szándékosan a féltékenység jeleit látja, nagyon jól érezte magát.

Gerard-udvar kíváncsú helynek tekin-

kliensi képviseletben is, kijelentve, hogy a jelentést tudomásul nem veheti.

Boér elnök röviden válaszolt. A 4000 frtot az igazgatóság saját zsebéből fizette meg. A bányá egy része a kiskorúak nevében van s még folyik a hagyatéki tárgyalás.

Bérey kereskedő hevesen megtámadja az igazgatóságot.

Holtay Pál szerint a bánya dús arany-tartalma, most egy hollandi cég fogja elvállalni a Hammond részét.

Minden nevezetesebb momentum nélkül erre letárgyalták a napirendet. Új igazgató-nak Huszár Kálmán dr.-t választották meg. A felügyelő-bizottság a régi maradt.

A közgyűlés végül elhatározta, hogy a Daily Telegraph ellen, — minthogy először közölt hazug híreket a nyilvánosság elé, sajtópórt indítanak.

Az ülés egyenleg 4 órakor végződött

V i d é k.

A zetelaki jegyző ügye.

Zetelaka, 1898. jan. 29.

Nemrég az Ugron János ügye foglalkoztatta nemcsak Udvarhely vármegyét, hanem az egész országot és keltett méltó megbotránkoztatást. Most ahhoz hasonló eset híre tölti be nem ugyan az egész országot, hanem Udvarhelymegyét, és szűl nagy felháborodást.

Udvarhelymegyének szemei Zetelakára vannak irányva. Igen, mert a sz. udvarhelyi hírlapok által igazságosnak nevezett és dicsőítő himnuszokban megénekelt főispánunk községünknek érdemes jegyzőjét Sebestyén Mózes felmentette állásától. Állítólag hanyagság miatt.

Mi utánna jártunk a dolognak és teljes meggyőződésünk szerint állíthatjuk, hogy a felmentésre nem a hanyagság az ok, hanem a mult képviselő választáskor való magatartás. Az, hogy jegyzőnk meggyőződése szerint szavazott. Az sértette a hatalmat, hogy jegyzőnk, sem ígértekkel, sem semmivel nem tudták eltáncosítani elvétől, meggyőződésétől. Hibát kerestek tehát és kaptak is.

De hát kinek nincs hibája?

Tudvalevőleg az állam az udvarhelymegyei községeket a gazdasági ismételi iskolá felállítására céljából — 100—100 frtot adományozott. — Községünk ebből nem kapott. Pedig ha valamelyik község megérdemli a segélyt, úgy községünk legjobban megérdemelte volna. Nemcsak azért, mivel a tanfolyamot a mi tanítónk végezte a legjobban, hanem azért is, mivel községünk Udvarhelymegyének legszegényebb területén fekszik. Hogy miért nem kaptunk segélyt, azt csak a főispánunk tudja. Nagyon szeretnők, ha e kérdésre feleletet kapnánk. A jegyzői felfüggesztéssel tisztában vagyunk. Egy bizonyos protegáltat akarnak álláshoz juttatni.

Justus.

Szerelmes volt a menyébe.

— Megölte az édes anyját. —

Temesvár, jan. 30.

A modern francia írók néha túl akarják licitálni a spanyol óriást, Echegarayt, a ki tudvalevőleg néha nagyon is valószínűtlen témákkal dolgozik. A néző elsőörnyitődik az izgalmas előadáson s azzal hagyja el ilyenkor a színházat:

— No ez már legalább is nem igaz.

Pedig hát maga az élet is sokszor a legvalószínűtlenebb drámáiról. Lejátszat olyan rémdrámákat, hogy szinte beleborsózik az ember hátá.

A délvideki bűnkrónikák országszerre ismeretesebb. A legvéresebb dolgokat csak délről lehet hallani, olvasni.

Tegnap is — mint Gertyesről írják — rémdrámát játszott le a nyomorúságos élet.

Balázs János ottani fiatal házasságát féltékeny fiatal feleségére, a szépséges Zsuzsára. Tudta, hogy likápos, de hogy kívül csajja meg, nem jöhetett nyomára.

Megleste azonban a napokban. Haja égnek meredt, szemei csak hogy ki nem égtek a szégyentől, a gyalázattól.

— Az apám, a saját édes apám volna feleséges szeretője? Nem, nem! kiáltott fel a földűt lelki fia, a férj.

Nem tudta, mi tévő legyen. Botrányt nem akart csinálni. Majd írt hagyom a falat, apámát — gondolta magában — s megyek világá, megyek messzire.

Napok multak, Balázs János lelke viharzott. Szerette volna az egész világot és magát is elemészteni, hogy ilyen szégyen, hallatlan szégyen esett meg rajta, édes apja által.

Tegnapelőtt összekapott valamin feleségével. Az asszony nem tágitott, csak szította a szót és tigrise piszkálta ura ugri kétségbeesett lelkét. Balázs bottal a kezében az asszonynak esett, a ki azonban szerencsésen kimenekült a szobából. Férje utánna vetette megát, de az utánna megbotlott és elbukott, miatt Zsuzsa nyomtalanul eltűnt.

Balázs sokáig kereste. Aztán haza ment s miként a vérszomjas állat, ha legkedvesebbjét elrabolták, vérben uszó szemekkel, remegő kezekkel, a kis kapu mögé állt és fejével a kezében leste áldozatát.

Az édesapja jött. A drámai fordulat itt van. Egy ütés, egy jászó és ketté hasított koponyával vértől elborult leterült feleségének szeretője, a fia édes apja.

A fia erre a szobába rohant, megmosta fejét, elrejtette egy szalma-kazalba és segítség után kiáltott.

— Segítség, gyilkosok, meggyilkolták az édes apámát!

A szomszédok előrohantak és a fia apja holttestére borult.

— Apám, édes apám, ki a gyilkosod?

Néma csend. Csak a kis kapuban hallatszott egy elfuló zokogás.

Zsuzsa volt.

Eddig a dráma. A többi a törvény igazságos keze végzi. Csiky Gyula községi jegyző letartóztatta a gyilkost, a kit a napokban a csendőrök a fehértemplomi törvényszékhez kísérték.

Az államerdők számviteli rendszere.

Kolozsvár, febr. 1.

Tegnap közleményünkkel kifolyólag nem szereplő, ha a kolozsvári erdőigazgatóság fejt, vagy annak munkás puritán és az állam érdekeinek megvédésén sokszor önfeláldozással munkálkodó, igen gyakran a közszolgálatban halálmegevetéssel küzdő tisztikarát, a gyantának csak árnyéka is érintené. E tisztikar többségének szegénysége, egyszerű életmódja nem csak azt a mostoha díjazást, melyben részesülnek, dokumentálja, hanem bizonyítja működésüknek tisztaságát és azt a teljes odaadást is, a melylyel szolgálnak nekünk.

Lapunk keretén kívül esik, mint tegnap említettük, tüztesen foglalkozni a tárggyal, de köteleseinknek rá mutatni a fennforgó betegségre.

Az a számviteli szabálytalanság, a mi ezuttal felbukkant, nem gyökere a bajnak, hanem tünetje egy nagyobb betegségnek.

Ezt a betegséget, egy-két csoda orvos, kik esetleg nagy zajt csináltak felfedezésük-ből, meggyógyítani nem fogja. És felesleges a munkálkodó karokon eret vágni akkor, a mikor a gyomorban van a baj és az egyén ennek következtében főfájásban szenved.

Itt a baj abban rejlik, hogy az erdőszámvevőseket, melyek alá nem rendelt ellenőrei az erdő hatóságoknak, fogyatékosan szervezték, 1881-ben.

Körültekintés, szakismeret, a munka helyes megítélése nélkül, a kellő ellenőrzés gyakorolhatóságának figyelmen kívül hagyásával állították be a szervezés kor az erdőszámvevőseket. Egyet tartottak szigorúan szem előtt: a takarékoskosságot. Ennek kifolyása volt azután az, hogy némely erdőhatóságnál három, másutt kettő, néhol egyetlen egy számvevősi tisztből állt az egész számvevőség. Ez az egyetlen ember fogalmaz, könyvel, kimutatásokat szerkeszt, nyugtázt, érvényesít, azokat a havi számadatokkal felül is vizsgálja és végérvényesen szigorlatozza. Rovancsol és ellenőrködik kint és bent. Felülvizsgál mindent, még a saját munkáit is.

Ez tényleg így praktikusnak van megcsinálva, de nem gazdaságosan. Mert lehetetlen így megfelelni bátyesnak a feladatnak s itt ott nagyobb értékek sivárognak el a feltételek hiánya miatt, mintha a helyes rendszer, elegendő munkaerővel beállíthatnák.

Nem érheti vád a szervezőket ennél a kérdésnél. Ők a takarékoskosságot tartották szem előtt. Azt el is érték.

Az állami számvevőszéknek lett volna és lenne ma is feladata az állam erdők kezelésének ezt a betegséget megszüntetni.

Am de lehetetlen ettől a testülettől sem lehet kívánni. Hiszen az állami számvevőszék igaz, hogy rendelkezik kiváló szakemberekkel, de azok az elnökségük nélkül nem cselekedhetnek.

Az állami számvevőszék elnökei pedig időről-időre a legkiválóbb emberekből állnak, csak az a kár, hogy rendszeren olyanokat helyez a kormány e fontos testület élére, a kik más szakban váltak ki, az állami számvevőszék bonyodalmához pedig egyáltalán nem értenek.

A kormánynak tehát arra kellene törekedni, hogy a számviteli szakban kiváló egyének jussanak a számvevőszék élére; ne legyenek ez állások jutalmak más munkákban szerzett kiválóbb érdemekért.

A jelen esetben még rá kell mutatnunk arra, hogy a kolozsvári erdőhatóság mellé rendelt erdőszámvevőség csak három tisztviselőből áll. E három tisztviselő igyekezett nyolcz ellenőrködő hivatalnok munkáját elvégezni. A számvevőség feje éveken keresztül 3—4 ember munkakörét igyekezett betölteni. A szeptispi munka legyűrta, idő előtt sirba vitte. Családja szegénységben maradt vissza.

Voltak, a kik mellette nem bírták a munkát, azok elvonultak máshova. Voltak, a kik példáján buzdulva megpróbálták a munka legyőzésében előjárójukat követni. Azok néhány évi munkálkodás árán szervezettük idő előtt elhasználták, ezért, mint látjuk, még sem érték.

A felmerült ügyből kifolyólag az intézőknek azt ajánlanók, hogy ne bolygassák meg a koporsókat, ne tetézzék az özegek nyomorát, ne növeljék azok mély fájdalmát, hanem e helyett az erdőszámvevőseket szervezzék újból, helyesebb alapokon és tegyék legalább is oly erőssé, mint a posta, vasút és a pénzügyi számvevőség létszáma. Rkkr eléri azt, hogy az államerdők jövődelme néhány millióval növekedni fog.

Kolozsvári városatyák statisztikája.

A város panna, Esterházy László dr. főjegyző összeállította s kinyomatta a város atyák névsorát. E névsorból látjuk, hogy a tömeget tekintve, első helyen állanak az iparúzők.

Utánuk mindjárt az ügyvédek következnek, a kik 18-an vannak.

A professorok ominozus számban vannak, 13-an. Ugyanannyi a hivatalnok sereg.

Házbirtokosok is elég szép számmal vannak, 9- n, elegenden arra, hogy bent érdekeiket megvédelmezhessek. Rájuk tartoznak a város érdeke és a lakók érdeke.

Utánuk az orvosok következnek. Kevésen vannak, de elegendő talentumot képviselnek arra, hogy összetartva a város egészségét ügyet hatalmas lépéssel előre vigyék.

A papok is oly számban jutottak be a kommunitásba, mint az orvosok.

A kereskedők csak 4 taggal vannak képviselve a kommunitásban. Ezek sem a polgárság bizalma révén, hanem mint virilisták a vagyon állapota után jutottak be.

Földész három van a kommunitásban. Gyógyszerész is három és habár őszintén sajnáltuk a Székely bukását, konstatáljuk, hogy a foglalkozási ágak között a gyógyszerészek legnagyobb arányban vannak képviselve.

Mágnás kettő van, a mi elég kevés a Kolozsvárt lakó főurak számához képest. Hogy ily csekély mértékben érdeklődnek a város ügyei iránt annak is meg lehet a maga oka.

Közjegyző kettő van Kolozsvárt s mindkettő virilista. Két vállalkozónak s nevé is a virilisták között látjuk. Szomorú dolog, hogy csak ennyien vannak ebből a munkakörből. Tőke pénzeseink közül is csak egy fizet annyi adót, hogy bejuthasson.

Végül egy száz ember képviseli a saját a kommunitásában, s hogy több nem választott be, az a város belgyeire nem mondható nyereségnek.

Határozottan károsnak tartjuk a városra nézve azt, hogy egyetlen egy tanult és minden tekintetben szakképzett gyakorlati gazda sincs a kommunitásában. Ezért oly szomorú a város gazdasági javainak a kezelése. Nem tagadjuk, gyakorlati gazda sok van, de ezek mindenikének egyéb és nem a gazdaság a főfoglalkozása s azért idejűs és alkalmuk nincsen arra, hogy határozott reformokat dolgozhassanak ki a város javainak szakszerűbb és helyesebb kezelésére.

Áttekintés kedvéért itt közöljük a foglalkozás és szám szerinti statisztikát.

1. Iparúző	28.
2. Ügyvéd	18.
3. Tanár	13.
4. Hivatalnok	13.
5. Házbirtokos	9.
6. Orvos	6.
7. Pap	6.
8. Kereskedő	4.
9. Földész	3.
10. Mágnás	2.
11. Közjegyző	2.
12. Vállalkozó	2.
13. Tőkepénzes	1.
14. Újságíró (Szerkesztő.)	1.

Összesen : 111

Ezekhez csatlakozik 23 szavazattal bíró városi hivatalnok. Ezek kommandóra szavaznak s ha a felsőbb érdekek kívánják, bármikor leszávazzák a fent szám szerint tisztelt város atyákat.

Ha a szavazat vagy egyszer nem sikerülne, az esetben a belügyminiszterrel szerel-tetik le őket.

Csoportok és névszerint alább közöljük a városi képviselő testület nagy érdemű gárdáját:

Iparúző:

Akasmann Albert, Babos Sándor, Bak Lajos, Benigni Samu, Csernyánszky Lajos, Domján Ágoston, Endrassér Benedek, Ferenczy Ignác, Gombos Ferenc, Grabe Henrik, Haas János, Hevesi József, Hirschfeld Lajos, Kikakker Boldizsár, Kirnayer Károly, Kiss Sándor olajgyáros, ifj. Lászlóczy Sámuel, Mattay Kálmán, Nagy Gábor, Nagy János, Pollák Samu, Reil Dániel, Régeni György, Reményik Károly, Sigmund Dező, Simouffy István, Tordai Sámuel, Varga Dániel.

Ügyvéd:

Berel Ferenc, Czikkántory Ottó, Csá-vásy Gyula, Deák Albert, Dobál Antal, Gaj-zsó Manó, Haller Rezső, Kolozsár Sándor, Kővári Mihály, Nátán Salamon, Polcz Rezső, Somody István, Sugár József, Szacsavay Dénes, Tutsek Sándor, dr. Várady Aurél, Veisz József, Weisz Miksa.

Tanár:

Balogh Károly, Boros György, Csiky Viktor, Groisz Gusztáv, Haller Károly, dr. Kiss Mór, Kiss Sándor, Nagy Lajos, Sárkány Lajos, Szabó Sámuel, dr. Szamosi János, Török István, dr. Vályi Gábor.

Hivatalnok:

Fekete Gábor, Gáman Zsigmond, Hajós János, Hatházi Ferenc, Herczeg Lajos, Kondász Ferenc, Melitskó Frigyes, Pollák Lajos, Sándor József, Székula Áko, Szőcs Géza, Török Sándor, Winkler János.

Házbirtokos:

Dávid Antal, Deák József, Kővári László, Merza Gyula, Rutksa Lajos, Strasser Zsigmond, Trandafir Miklós, Víkol Antal, Víkol Lajos.

Orvos:

Brandt József, Engel Gábor, Mihály László, Perl József, Parjesz Zsigmond, Szombathelyi József.

Gyógyszerész:

Biró János, Palóczy Lajos, Wolf János.

Pap:

Biró Béla, Ferencz József, Grátz Mór, Pál István, Szász Domokos, Szász Gerő.

Kereskedő:

Biasini Sándor, Gergely Ferencz, Molnár József.

Földész:

Kömöcsy Pál, Pál János, Szilágyi György.

Mágnás:

Est rházy János gr, Feilitzch Arthur br.

Közjegyző:

Dorgó Albert, Gidófalvi István.

Vállalkozó:

Horovitz Samu, ifj. Horovitz Samu.

Tőkepénzes:

Rozenfeld József.

Újságíró: (Szerkesztő.)

Magyary Mihály.

MINDENFÉLE.

Kolozsvár, február 1.

Lapunk jövő száma a közbeeső ünnep miatt csütörtökön (febr. 3.) jelenik meg.

— Az „Iltthon“ részvéte. A kolozsvári hírlapírók „Iltthon“ körének nagyszámu küldöttsége kereste ma dében fel elhunyt elnökének koszorúkkal borított egyszerű ravatalát. A küldöttség nevében Magyary Mihály az „Iltthon“ alelnöke fejezte ki a bánatos özvegy előtt a kör mély részvétét s az „Iltthon“ és a vidéki hírlapírók szövetségének kolozsvári választmányja részéről két díszes koszorút helyezett az elhunyt ravatalára.

— Hindy Árpád, a „Kolozsvár“ elhunyt szerkesztője elnöke volt a vidéki hírlapírók országos szövetsége kolozsvári választmányának is. A választmány Hindy Árpád halála alkalmából elhatározta, hogy a ravatala koszorút helyez, a temetésen testületileg jelenik meg, s az özvegyhez intézendő részvétiratban ad kifejezést fájdalmának. A szövetség választmányának az özvegyhez intézett részvétíratára így szól:

Nagyságos Asszony!

Választmányunk — melynek boldogult férje elnöke volt — mély megilletődéssel vett hírt a Nagyságot és családját ért súlyos csapásról.

A vidéki hírlapírók országos szövetsége, s ebben választmányunk összes tagjai élénken és őszintén fájálják az elhunyt kiváló kartárs kora halálát és őszinte szívvel osztoznak abban a gyászban, mely önöket érte a szeretett család fő halálával.

Fogadjon Nagyságod — választmányunk és illetőleg a szövetség nevében igazán érzett részvétlünknek kifejezését, melyet azon kijelentéssel hozunk tudomására, hogy választmányunk minden egyes tagja mindenha megőrzi annak a férfinak az emlékét, a ki életét a munka és családja boldogításának szentelte, s a ki lelkesen és ritka odaadással munkált az újságírók erkölcsi hitelének emelésén, valamint azok anyagi sorsának biztosításán.

Fogadjon Nagyságod ismételtlen tiszteletünk és részvétlünk kifejezését, melylyel maradtunk

Kolozsvárt, 1898. január 31.

Magyary Mihály,

Petrán József,

társelnök,

titkár.

— Az Erdélyi Irodalmi Társaság részéről Szász Gerő alelnök, dr. Ferenczy Zoltán titkár és dr. Gyulai Farkas rendes tag jelentek meg Hindy Árpád ravatalánál s Szász Gerő fejezte ki a társaság részéről részvétét az elhunyt felett.

— Városi közgyűlés. Kolozsvár város törvénshatósági bizottsága ez évbén tegnap tartotta első közgyűlését. A tanácskozó terem egészen megtelt, mert az ujonnan megválasztott városatyák teljes számmal vonultak fel, hogy megkezdjék képviselői működésüket. A közgyűlés ünnepélyes akkussal vette kezdetét. Első lépésében ez évbén, Albach Géza polgármester szép b szédben üdvözölte a főispánt és a képviselő tagokat.

Igen hatáosan mutatott rá arra, hogy Kolozsvár város közgyűlési terme mindig ment volt a személyeskedésektől s reméli, hogy jövőre is tanácskozásiakban a bizottsági tagokat a higgadság és pártatlanság fogja vezetni. A polgármesteri megnyitót zájosan megjelénzték.

Ezután kezdetét vette a hosszú tárgysorozat tárgyalása, a melyben az előadók közül különösen Boross György, Szabó Sámuel, Polcz Rezső, Benigni Sámuel, Hajós János és Albach Géza polgármester vettek részt.

Legélénkebb vitát provokált a polgármesteri válasz, melyet Boross György bizottsági tag által, Somodi István vezetékek építészeti felbontási tárgyában tett interpelációjára, adott volt.

Boross György és Szabó Sámuel fel-szólalására a polgármester kijelentette, hogy ő a fellebbezésben használt sértő és gyanúsító kifejezéseket nem osztja s szintén tiltá-

kozik az ellen. A közgyűlés e kijelentés után napirendre tért az ügy felett.

Zöltyövmegye átíratát márcz. 15- nek országos megünneplése tárgyában pártolást vette tudomásul a közgyűlés és elhatározta, hogy e tárgyban szintén felir az országgyűléshez s egy több tagu bizottságot küldött ki, hogy az 14 nap alatt terjesszen részletes programot a közgyűlés elé, márczius 15- nek Kolozsvár város által való megünneplése tárgyában.

Érdekes volt még a városi adóhivatal szervezéséről szóló szabályrendelet tárgyalása.

Itt Polcz Rezső két indítvánnyal állt elő. Az első az volt, hogy a számgyakor-nokok rendes tisztviselőkné tekintessenek.

A má-ik, hogy a végrehajtók állandó-sitassanak s legyenek első és másod osztályú végrehajtók.

Mindkét indítvány mellett igen ügy-sen érvelt Polcz, de a közgyűlés Albach pol-gármester felszólalása után mégis azt hatá-rozta, hogy m iradjunk meg csak a mostani rendszer mellett.

Némi vitát keltett még az új igazsá-gügyi palota építési céljaira a város által felajánlott terület átadása.

A belügyminiszter kívánságára névszer-inti szavazással nagy többséggel döntött a közgyűlés az átadás mellett.

Még csak azt említi meg, hogy a Rákoczy-hegy alatt vezetot új javítására 2600 és egynehány forint lett megszavazva.

— Jelmez estély. A kolozsvári korcsor-lyázó-egylet által február 2- ra tervezett jel-mezeztély a kedvezőtlen időjárás következté-be elhalasztották. Ha az idő megváltozik, az estélyt még ez időszakban okvetlenül meg-tartják.

— Országos korcsolya verseny. A ko-lozsvári korcsolyázó egylet február hóban vasárnap délelőtt 11 órakor a sétányi tavon országos korcsolya versenyt rendez. A rész-letes programot következő számunkban közöljük.

— Alarczos bál. A febr. 14. athleta-álarczos bál meghívó szerdán csütörtökön adtnak postára. Ez érdeklődés a mulatsá-g iránt igen nagy. Jegyeket a néző helyekre már is többen váltottak.

— Rablógyilkosság Méréban. A Ko-lozsvárral szomszédos Méra községében Va-sárnapi virradólag borzalmas módon végre-hajtott rablógyilkosság történt. Eddig még ismeretlen tettes behatolt a kora reggel Si-mon János mérai földész házába, s először a meg ágyban fekvő Simon Katát, egy 10 éves leányt fejével támadott meg, s fejére néhány mély vágást tett, úgy, hogy a fő majd-nem leesett a törzsről. Ezután a szobába lépi Simon Jánosnak esett, s annak fejét is néhány fejze csapással szétvágta. A tettes ezután az egyik láda fiókjában talált hus-frt készpénzt magához véve elmenekült. Hogy ki volt ez iszonyu tett végrehajtója, mindaddig nem lehet tudni, mert a gyilkosság elkövetése után nem sokára az egész falu összeröszdült a mi esetleg bűnjel lehetett volna, — azt már nem sikerült feltalálni. A gyilkosságot csak a tett elkövetése után, pár óra múlva vették észre a szomszédok. Maga a megölt asszony férje ez időben Kolozsvárt volt, hova tejet szállított, s csak a d. u. 2 órai vonattal érkezett haza. — A szegény ember közel áll a megőrüléshez, olyan iszonyu lelki állapotba van. A vizsgáló bíróságtól az értesítés vétele után Booskor László bíró azonnal kiszállt Méréban. Eddig még a tettes nem volt ké-pes kinyomozni, mert a bűnlejek eltűntek, de reménye van, hogy rövid időn kére keríti a bűnöst. Simon János pár nap előtt machál adott el, s tudták, hogy pénze van s ez szor-gálhatott okul a vaknérő rabló gyilkosságra.

— Esküvő. M. d. e. vezette oltárhoz Walton Lujza kiasasszonyt, Walton Eduard leányát, Lammett Eduárd müncheni festő-művész.

